

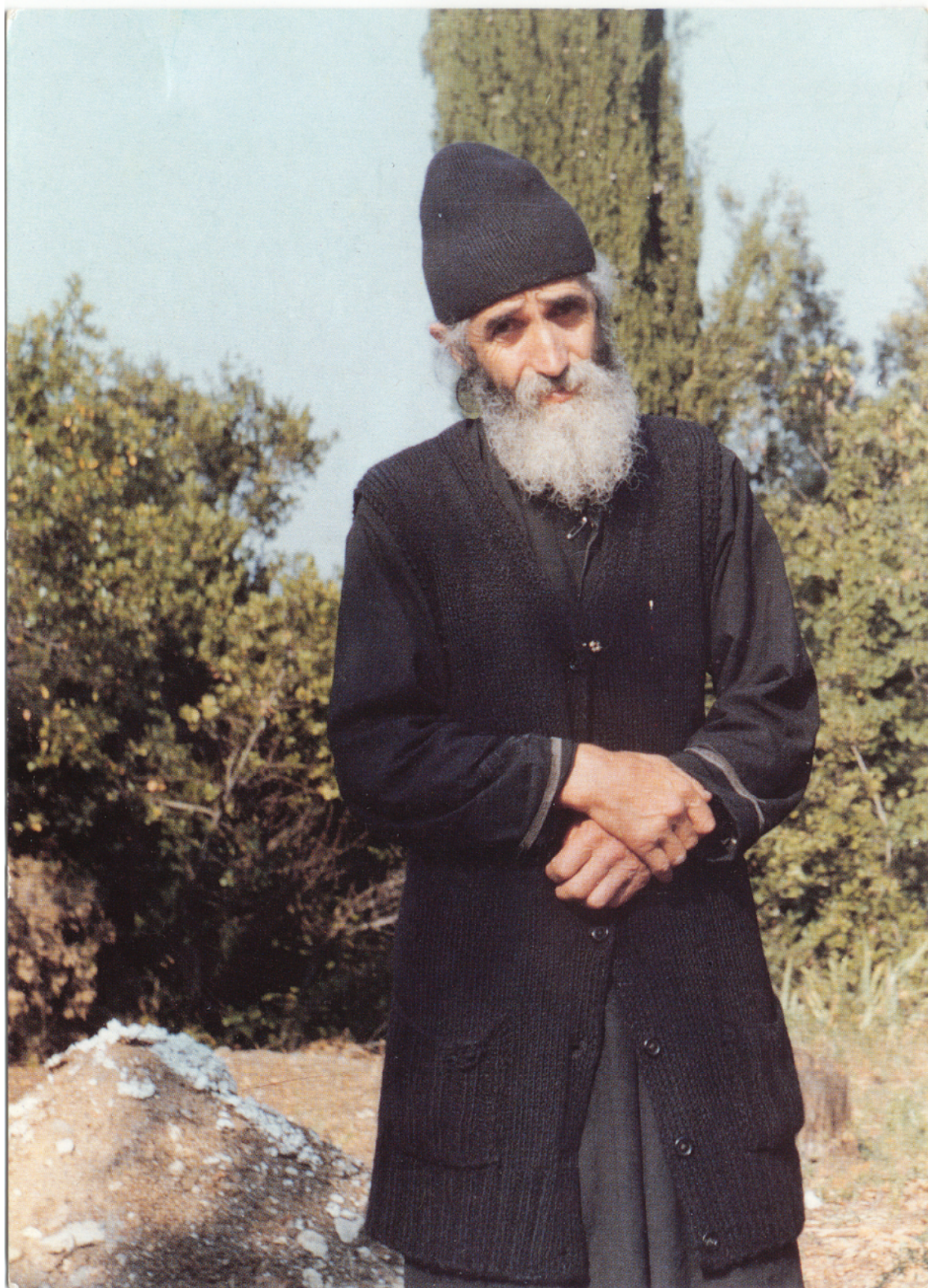
6 Σεπτεμβρίου 2013

Λόγος εν χάριτι, αλάτι ηρτυμένος (Αναμνήσεις από τον Γέροντα Παΐσιο)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#)

Image not found or type unknown

Λόγος εν χάριτι, αλάτι ηρτυμένος (Αναμνήσεις από τον Γέροντα Παΐσιο)

Φεβρουάριος του 1988. Στις Καρυές κάνει αρκετό κρύο. Έχει σημαντικό υψόμετρο· έχει και υγρασία που δυσκολεύει τα πράγματα. Σήμερα όμως είναι ξερός ο καιρός. Έχει κι ένα αεράκι που αν είσαι καλά ντυμένος το απολαμβάνεις. Είναι απόγευμα. Μόλις έπεσε ο ήλιος πίσω από το βουνό. Προχωρούμε στο μονοπάτι μαζί με τον π. Παΐσιο. Στον δρόμο συναντούμε τον π. Καλλίνικο από τη Σκήτη του Κουτλουμουσίου.

Φθάνουμε στο ξύλινο γεφυράκι του. Γύρω μας φουντουκιές γυμνές χωρίς φύλλα. Μόνο κλαδιά.

«Μπα, ποιός έφερε μανταρίνια;», ρωτά έκπληκτος ο π. Παΐσιος.

Στο βάθος, σε απόσταση μεγαλύτερη από εξήντα μέτρα, διακρίνεται η πόρτα της αυλής του και κάτι που ροδίζει στη βάση της, ίσως να 'ναι χρώματος πορτοκαλί. Η απόσταση δεν αφήνει περιθώρια για περισσότερες λεπτομέρειες.

Σε λίγη ώρα πλησιάζουμε. Πράγματι, βλέπουμε μία μεγάλη σακούλα διαφανή, πορτοκαλί χρώματος, γεμάτη μανταρίνια.

Που τα είδε ο άνθρωπος! Πως διέκρινε ότι είναι μανταρίνια και όχι πορτοκάλια! Αφού δε και η σακούλα είναι πορτοκαλί, θα μπορούσε να περιείχε και μήλα.

«Πως μ' αρέσουν τα μανταρίνια!», λέει με εμφανώς προσποιητή λαιμαργία, ο γέροντας. «Θα κρατήσω για τον εαυτό μου τρία... Καλύτερα, ας τα κάνω πέντε... Μια που βρήκα την ευκαιρία, θα πάρω επτά», λέει με ένα πολύ χαριτωμένο χαμόγελο και σταματά.

«Πάρε τα υπόλοιπα, π. Καλλίνικε, και πήγαινέ τα απέναντι στον γερό-Ιωσήφ».

Ο γερό-Ιωσήφ ήταν ένα γεροντάκι στην Κουτλουμουσιανή Σκήτη, 103 ετών, που όμως καθημερινά καλλιεργούσε τον κήπο του.

Ο π. Καλλίνικος έβαλε σχήμα, ζήτησε ευλογία και έφυγε. Εμείς με τον π. Παΐσιο μπήκαμε στο καλυβάκι του. Καθίσαμε στο ένα κελλί και μου ζήτησε να του διαβάσω κάτι χειρόγραφα κείμενά του.

Πέρασαν περίπου είκοσι λεπτά και χτυπάει το σίδερο της αυλόπορτας. Κάποιοι ήλθαν για να τον συναντήσουν.

«Να ανοίξω, γέροντα;», ρωτώ.

«Άσε καλύτερα. Αν είναι περίεργοι θα φύγουν. Αν είναι πονεμένοι η διψασμένοι θα επιμείνουν».

Συνεχίζουμε την ανάγνωση. Σε λίγα λεπτά ξαναχτυπάει το σίδερο.

«Τι κάνουμε τώρα, γέροντα;». Ξαναρωτώ.

Στο παράθυρό του, αντί κουρτίνας κρεμόταν ένα κομμάτι από σεντόνι.

«Κοίτα λοξά, να μην σε δουν και δες πόσοι είναι», μου λέγει.

«Δεν μπορώ να τους μετρήσω, δεν φαίνονται», απαντώ.

«Καλά, δεν ξέρεις ούτε αριθμητική; Τι έκανες τόσα χρόνια στην Αμερική; Ας περιμένουμε, αυτοί θα ξαναχτυπήσουν».

Πράγματι, σε λίγα λεπτά, χτυπούν για τρίτη φορά.

«Τώρα θα προσπαθήσω εγώ να τους μετρήσω. Μπορεί να μην τελειώσω το Δημοτικό, αλλά θα τα καταφέρω», μου λέγει.

Σηκώνεται και ανοίγει την πόρτα της καλύβας.

«Τι πάθατε παλικάρια, τέτοια ώρα; Τι ήλθατε να κάνετε;».

«Πάτερ, θέλουμε λίγο να σας δούμε. Γίνεται;».

«Να με δείτε γίνεται. Αλλά τι θα βρούμε να σας κεράσουμε. Πόσοι είστε; Για να σας μετρήσω ένας, δύο... επτά. Για να δω τι θα βρούμε στο μαγαζί, τέτοια ώρα».

Μπαίνει μέσα και επιστρέφει με τα επτά μανταρίνια.

Τι φοβερός άνθρωπος, σκέπτομαι έκπληκτος από μέσα. Που το ήξερε και κράτησε τα μανταρίνια ! Το προγνώριζε; Τον φώτισε ο Θεός χωρίς αυτός να το συνειδητοποιεί;

«Από που έρχεσθε, παλικάρια;», ρωτάει με ενδιαφέρον.

«Είμαστε από την Αθήνα. Και ο Bruce με τον John από την Αμερική».

«Από την Αμερική; Μα αν τους κεράσουμε ένα μανταρίνι, αυτοί θα μας ρεζιλέψουν σε όλο τον κόσμο. Για να βρούμε κάτι Αμερικάνικο στο... supermarket».

Ξαναμπαίνει μέσα και επιστρέφει με ένα πακέτο αμερικάνικα μπισκότα και ένα κουτί ξηρούς καρπούς διαφόρων ειδών Planters, της πιο φημισμένης δηλαδή μάρκας στην Αμερική. Έκπληκτοι αυτοί εκφράζουν τον θαυμασμό και τον εντυπωσιασμό τους.

«Πάτερ, τι συμβολίζει το τάλαντο που χτυπούν στα μοναστήρια;», ρωτάει δειλά ο ένας.

«Δεν ξέρω τι συμβολίζει. Ούτε και έχει καμιά σημασία. Αυτό που έχει άξια δεν είναι να χτυπάει κάνεις το τάλαντο του μοναστηρίου, αλλά να πολλαπλασιάζει το τάλαντο του Θεού. Ακούστε, παιδιά! Επειδή η ώρα πέρασε, πρέπει να πηγαίνετε. Ένα μόνο να πω: το πρόβλημα με τους Αμερικάνους είναι ότι στα Αγγλικά το “εγώ” γράφεται πάντοτε με κεφαλαίο, ενώ εμείς στην Ελλάδα το γράφουμε πότε-πότε και με μικρό».

Γέλασαν με τη χαριτωμένη παρατήρηση και ρωτούν οι Αμερικάνοι:

«Αυτό τι σημαίνει; Εμείς τι πρέπει να κάνουμε;».

«Να διαγράψετε το “εγώ” από το λεξιλόγιό σας, παιδιά. Ο εγωισμός είναι ο μεγάλος μας εχθρός. Αυτόν πρέπει να πολεμήσουμε όλοι ανεξαιρέτως»

Η αγιότητα έχει μία ευγένεια, μία λεπτότητα, μία χάρη πάνω της. Δεν είπε σοφίες ούτε θεολογίες ούτε έκανε εντυπωσιακές αποκαλύψεις. Γέμισε όμως όλων την καρδιά. Προνόησε διακριτικά, κάλυψε το χάρισμά του, ευγενικά κέρασε τους επισκέπτες του, όμορφα πρωτοτύπησε με τον τρόπο του, οικοδόμησε με τον λόγο του, ανέπαυσε με την παρουσία του. Χωρίς να προσπαθεί να πείσει για κάτι κανέναν, πείθει για τα πιο μεγάλα όλους. Δίπλα του φωτίζεσαι, χαίρεσαι, αναπαύεσαι. Αισθάνεσαι σαν τη Μαρία «παρά τους πόδας του Ιησού». Σαν τους αποστόλους στο όρος της θείας Μεταμορφώσεως -δεν θέλεις να ξεκολλήσεις με τίποτα.

Πηγές: http://hellas-orthodoxy.blogspot.gr/2013/09/blog-post_3677.html#more-
<http://www.hristospanagia.gr/?p=14355>